

Polner Zoltán

Ó, HALKULÓ ÉDES ZENÉK

Ott ültek mind a teraszon,
 egy nyáron vagy egy tavaszon.
 Nagy, kinyílt rózsza volt a kert,
 a fákon telihold hevert,
 a fűvön néma iszonyat,
 patkányok és csatornaszag.
 Egy nyáron vagy egy tavaszon,
 ott ültek mind a teraszon.

Valaki hosszan csöngetett.
 A szobák kihült sírkövek.
 Az ajtók mögött szenvedés,
 de az a hosszú csöngetés
 ma is keres egy dallamot.
 Minden hajnal egy gyertyacsonk.
 A szobák kihült sírkövek.
 Valaki hosszan csöngetett.

Rég hó lepi a zongorát,
 a csontokban terjeng a rák.
 Huszonöt éve hallgatok
 egy kopott magnószalagot.
 A zöld levél, mint gyöngy pereg.
 Késő van. Isten veletek.
 A csontokban terjeng a rák,
 rég hó lepi a zongorát.

Ó, halkuló, édes zenék.
 Nem mintha én felejténék.
 Holdfényben fehér függönyök,
 ott látom őket mindenütt.
 A tükörökben füst és korom.
 Egy kéz árnyéka arcomon.
 Nem mintha én felejténék.
 Ó, halkuló, édes zenék.